

KAPITOLA 1

Byla to ta část roku, kdy je při východu slunce ještě cítit mráz. Zima už však pomíjela, rozkvétaly první květy a příslib nového období mě naplňoval očekáváním.

„Zdává se mi o jaru,“ povzdechla jsem si a přitom jsem pozorovala ptáky za oknem, kteří se beze strachu nesli na pozadí modré oblohy. Delia Grace mi upevnila tkanice šatů a nasměrovala mě před toaletní stolec.

„Mně také,“ odpověděla. „Turnaje. Ohně. Blíží se Den korunovace.“

Její tón naznačoval, že by mě to mělo vzrušovat víc než ostatní dívky, ale já k tomu stále měla jisté výhrady. „To asi také.“

Z pohybů jejích rukou jsem vycítila podráždění. „Hollis, nepochybně budeš během oslav Jeho Veličenstvo doprovázet jako jeho společnice! Nechápu, jak můžeš být tak klidná.“

„Děkuj hvězdám, že jsem letos upoutala královu pozornost,“ řekla jsem a zachovávala jsem nenucený tón, když mi splétala prameny nad čelem dozadu, „nebo by tu byla zábava jako v hrobce.“

„Mluvíš, jako kdyby dvoření bylo hra,“ poznamenala překvapeně.

„Ale ona to je hra,“ namítla jsem. „Krále brzy zaujme nějaká jiná dáma, takže si jeho přízeň musíme užívat, dokud to jde.“

V zrcadle jsem si všimla, jak se Delia Grace kousla do rtu a přitom nezvedla oči od práce.

„Stalo se něco?“ zeptala jsem se.

Ihned nasadila energický výraz a protáhla koutky úst v úsměvu. „Nic. Jen mě vyvádí z míry tvůj bezstarostný přístup vůči králi. Podle mě se za jeho zájmem skrývá víc, než si myslíš.“

Sklopila jsem oči a poklepala prsty na desku stolku. Jameson se mi zamlouval. Byla bych blázen, kdyby ne. Byl pohledný, bohatý a u všech všudy byl to král. Navíc byl celkem dobrý tanečník a byl zábavným společníkem, pokud měl dobrou náladu. Jenže já se nenechala tak lehce oklamat. Viděla jsem, jak v posledních pár měsících věnoval pozornost hned několika dívkám. Těch bylo přinejmenším sedm včetně mě, a to jsem počítala jen ty, o nichž věděli všichni u dvora. Hodlala jsem si to užívat, dokud to půjde, a pak se spokojit s nějakým pařezem, kterého pro mě vyberou rodiče. Aspoň budu moct na tyto dny vzpomínat, až budu znuděná stařena.

„Je ještě mladý,“ odpověděla jsem nakonec. „Nedokáži si představit, že by se s *kýmkoli* usadil předtím, než na trůně stráví několik dalších let. Kromě toho od něj určitě očekávají, že uzavře politicky výhodný sňatek. Ze mě by neměl valný prospěch.“

Někdo zaklepal na dveře a Delia Grace šla se zklamaným výrazem otevřít. Bylo mi jasné, že si opravdu myslela, že mám šanci, a já se v tu chvíli cítila provinile, že dělám takové těžkosti. Za těch deset let, co se známe, jsme se vždy vzájemně podporovaly, ale poslední dobou se věci měly jinak.

Byly jsme dvořanky a naše rodiny měly komorné. Ovšem nejvýše postavené šlechtičny a příslušnice královské rodiny? Ty měly dvorní dámy, které nebyly pouhými služebnicemi, nýbrž důvěr-

nicemi, pomocnicemi, doprovodem... Byly vším. Delia Grace přijímala roli, na niž jsem ještě neměla nárok, v přesvědčení, že se to každým okamžikem změní.

Znamenalo to pro mě víc, než jsem dokázala vyjádřit, než jsem dokázala přijmout. Koho jiného můžete nazvat přítelem než někoho, kdo věří, že dokážete víc, než si sami myslíte?

Delia Grace se vrátila s dopisem v ruce a s rozzářenýma očima. „Je na něm královská pečeť,“ škádlila mě a obrátila obálku. „Ovšem my víme, že se nestaráš o to, co k tobě král cítí, takže nejspíš nemusíme s otevřením spěchat.“

„Ukaž.“ Vstala jsem a natáhla ruku, ale ona s potouchlým úsměskem dopis spěšně odtáhla. „Delio Grace, ty potměšilá liško, dej mi ho!“ O krok ustoupila. Okamžik nato už jsem jí byla v patách, honila ji po komnatách a přitom se zajíkala smíchy. Dvakrát se mi ji podařilo zahnat do kouta, ale byla rychlejší než já a dokázala mi vyklouznout, než jsem ji stihla popadnout. Když jsem ji konečně chytla kolem pasu, stěžl jsem popadala dech námahou a smíchem. Napnula ruku s dopisem co nejdál. Snad bych jí ho dokázala vykrotit z prstů, ale když jsem se natáhla, má matka vpadla do komnaty dveřmi, které spojovaly mé pokoje s jejími.

„Hollis Britová, přišla jsi o rozum?!“ začala mě peskovat.

S Delíí Grace jsme se od sebe odtáhly, schovaly jsme ruce za záda a rychle jsme udělaly pukrle.

„Slyšela jsem, jak tu hulákáte jako divoká zvěř, i skrz zdi. Jak můžeme doufat, že ti najdeme vhodného nápadníka, když se stále hodláš chovat takto?“

„Promiňte, matko,“ zamumlala jsem kajícně.

Odvážila jsem se po ní po očku podívat. Stála tam s tím popuzeným výrazem, který obvykle nasazovala, když mluvila se mnou.

„Copelandovo děvče se minulý týden zasnoubilo a o zasnoubách jednájí i Devauxové. A ty se stále chováš jako dítě.“

Polkla jsem, ale Delia Grace nikdy nedokázala mlčet. „Nemyslíte, že je poněkud předčasné Hollis hledat manžela? Má stejně velkou šanci získat si královo srdce jako všichni ostatní.“

Matka se ze všech sil snažila potlačit blahosklonný úsměv. „Všichni víme, jak je králova pozornost vrtkavá. A Hollis vysloveně nemá předpoklady stát se královnou, nemyslíš?“ nadhodila a zvedla příkře obočí, jako kdyby nás vyzývala, ať si ani nezkoušíme myslet něco jiného. „Kromě toho,“ dodala, „odkdy *ty* dokážeš posoudit něčí potenciál?“

Delia Grace ztěžka polkla a její tvář byla jako z kamene. Už milionkrát jsem viděla, jak si tuto masku nasadila.

„Tak prosím,“ uzavřela kázání matka. Potom co vyjádřila, jaké jsme pro ni zklamání, se otočila na patě a odešla.

S povzdechem jsem se otočila k Delii Grace. „Mrzí mě, co řekla.“

„Neslyšela jsem to poprvé,“ připustila a konečně mi dopis podala. „A mě to mrzí také. Nechtěla jsem tě dostat do potíží.“

Převzala jsem si od ní obálku a rozlomila pečeť. „Na tom nesejde. Kdyby mi nevyčetla tohle, našla by si něco jiného.“ Protáhla obličej, aby mi dala najevo, že mám pravdu, a já se dala do čtení listu. „A jej,“ řekla jsem a zatahala jsem za uvolněné kadeře. „Asi mi budeš muset pomoci dát tohle znovu do pořádku.“

„Proč?“

Usmála jsem se na ni a zamávala jsem dopisem jako vlajkou ve vánku. „Protože Jeho Veličenstvo žádá, abychom mu dnes na řece dělaly společnost.“

„Kolik tam podle tebe bude lidí?“ zeptala jsem se.

„Kdo ví? Rád se obklopuje davy.“

Našpulila jsem rty. „To je pravda. Chtěla bych s ním být aspoň jednou o samotě.“

„To říká dívka, která prohlašuje, že je to celé jen hra.“

Ohlédla jsem se na ni a usmály jsme se na sebe. Delia Grace jako by vždycky věděla víc, než bych kdy byla ochotná připustit.

Zabočily jsme za roh a všimly si, že dveře už jsou otevřené a vpouštějí dovnitř jarní slunce. Srdce se mi rozbušilo, když jsem na konci chodby zahlédla štíhlou, a přitom statnou postavu, z jejíchž zad splýval rudý plášť lemovaný hermelínem. I když byl ode mě odvrácený, už jen jeho přítomnost stačila k tomu, aby se vzduch naplnil hřejivým šimravým pocitem.

Předvedla jsem hluboké pukrle. „Vaše Veličenstvo.“

A sledovala jsem, jak se ke mně obrací nablýskané černé boty.

KAPITOLA 2

„Má lady Hollis,“ pronesl král a podal mi ruku zdobenou prsteny. Uchopila jsem ji a vstala. Zahleděla jsem se do jeho krásných medově hnědých očí. Hluboké, cílevědomé zaujetí, jež mi věnoval, kdykoli jsme byli spolu, ve mně probouzelo podobný pocit, jako když jsme tančily s Delíí Grace a já se příliš rychle zatočila – prostupovalo mnou hřejivé teplo a motala se mi hlava.

„Vaše Veličenstvo, vaše pozvání mě nesmírně potěšilo. Miluji řeku Colvard.“

„Zmínila jste se o tom. Vidíte, nezapomínám,“ řekl a obemkl mé prsty svými. Potom dodal tišším hlasem. „Také jsem nezapomněl na vaši zmínku o tom, že se vaši rodiče poslední dobou chovají poněkud... *panovačně*. Ovšem s ohledem na dobré mravy jsem je musel pozvat.“ Zadívala jsem se za něj a uviděla větší doprovod, než jaký bych při naší plavbě čekala. Byli tam moji rodiče, několik členů královské rady a řádka dam, které jak jsem věděla, netrpělivě čekaly, až se mnou Jameson bude hotov a přijde jejich chvíle. Všimla jsem si, jak se na mě Nora povýšeně dívá s Annou Sophií a Cecily v těsném závěsu. Ze všech čísel domýšlivá jistota, že má chvílka na výsluní brzy pomine.

„Nebojte se. Rodiče v naší lodi nebudou,“ ujistil mě. Usmála jsem se. Byla jsem vděčná za to drobné milosrdenství, ale mé štěstí bohužel neplatilo pro jízdu v kočáru po klikaté cestě svažující se k řece.

Hrad Keresken se nacházel na Boradské náhorní plošině a tvořil její úchvatnou, nezaměnitelnou dominantu. Abychom se dostali k řece, naše kočáry se musely pomalu prokodrcat ulicemi hlavního města Tobbaru... a to nějaký čas trvalo.

Neunikl mi záblesk v otcově oku, když si uvědomil, že mu jízda kočárem nabízí příležitost k dlouhému slyšení u krále. „Vaše Veličenstvo, jaká je situace na hranicích?“ spustil. „Slyšel jsem, že minulý měsíc byli naši muži přinuceni k ústupu.“

Měla jsem co dělat, abych neprotočila panenky. Proč si otec myslel, že připomínka našich neúspěchů z poslední doby je dobrý způsob zahájení rozhovoru? Jameson se však tou otázkou nenechal vyvést z míry.

„Pravda. Vojáci mají dohlížet na klid na hranicích, co ale mohou dělat, když nepřítel zaútočí? Podle mých zpráv král Quinten trvá na tom, že se území Isolte táhne až k Tiberanským pláním.“

Můj otec si posměšně odfrkl. „Ty jsou po generace součástí corojského území.“

„Přesně tak. Ovšem není důvod k obavám. Zde jsme před útoky v bezpečí a Corojci jsou vynikající vojáci.“

Dívala jsem se ven z okna. Hovor o bezvýznamných rozmíškách na hranici mě nudil. Jameson byl obvykle báječný společník, avšak moji rodiče dokázali svou přítomností v kočáře zadusit všechnu radost.

Nedokázala jsem zakrýt ulehčený povzdech, když jsme zastavili v přístavu a já mohla vystoupit z dusného kočáru. „To, co jste říkala o svých rodičích, opravdu nebyl žert,“ poznamenal Jameson, když jsme byli konečně sami.

„Rozhodně jsou to poslední dva lidé, které bych pozvala na večírek.“

„A přitom spolu stvořili nejkouzelnější dívku na světě,“ řekl a políbil mi ruku.

Zarděla jsem se a odvrátila zrak. Očima jsem vyhledala Delii Grace, která vystupovala z kočáru následovaná Norou, Cecily a Annou Sophií. Pokud jsem si myslela, že moje cesta byla k nepřekání, podle toho, jak Delia Grace zatínala pěsti, když se vydala za mnou, jsem uhodla, že její byla daleko horší.

„Co se stalo?“ špitla jsem.

„Nic, co by se nestalo už tisíckrát.“ Napřímila ramena a narovnála se.

„Alespoň spolu budeme na lodi,“ ujistila jsem ji. „Pojď. Bude vtípné sledovat jejich tváře, až budeš nastupovat do královny lodi.“

Sešli jsme do přístaviště a já ucítila vzrušující žár, když mě král Jameson vzal za ruku, aby mi pomohl do lodi. Jak bylo slíbeno, Delia Grace se k nám připojila spolu se dvěma královskými rádcí, zatímco moje rodiče a ostatní hosty sluhové dovedli k početným dalším lodím, které mělo Jeho Veličenstvo k dispozici. Na lodi hrdě vlála královská zástava v rudé barvě Coroy a třepotala se ve vánku přicházejícím od řeky tak rychle, že vypadala jako plamen. S radostí jsem zaujala místo po Jamesonově pravici. Naše prsty byly stále propletené, když mi pomáhal se pohodlně posadit.

V lodi bylo připravené lahodné jídlo a kožešiny, abychom se mohli přikrýt, pokud by byl vítr příliš chladný. Zdálo se, že vše, co bych si mohla přát, mám na dosah ruky, což bylo něco, co mě stále překvapovalo: to, že mi nic neschází, když sedím vedle krále.

Když jsme pluli po řece, lidé na březích se zastavovali a klaněli, jakmile spatřili zástavu, nebo volali na krále požehnání. Jameson na to odpovídal poklidným pokývnutím a přitom seděl zpřímá jako strom.

Věděla jsem, že ne každý král je hezký, ale Jameson byl. Velice dbal na svůj vzhled, ponechával si tmavé vlasy nakrátko zastřižené a jeho bronzová pokožka byla jemná. Oblékal se podle poslední módy, i když nijak extravagantně. Rád však dával na odiv svůj nejceněnější majetek. To, že takto brzy zjara vyjel s lodmi na řeku, toho bylo jasným důkazem.

To se mi na něm líbilo už jen proto, že jsem tu mohla sedět vedle něj a připadat si jako dáma z královského rodu.

Na břehu řeky poblíž místa, kde zbudovali nový most, stála socha notně poznamenaná rozmary počasí, která vrhala stín na svah až k modrozelené vodě. Jak vyžadovala tradice, urození pánové v lodích vstali a dámy na důkaz úcty sklonily hlavy. Řada knih zachycovala příběhy o královně Albrade, která projížděla zemí a odrážela útoky Isoltenů, zatímco se její manžel, král Shane, v Moorelandu věnoval státnickým záležitostem. Král nechal po návratu postavit na území Coroy sedm soch své ženy a všechny dámy ode dvora každý srpen tančily s dřevěnými meči při připomínce jejího vítězství.

Lidé v průběhu corojských dějin právě na královny často vzpomínali víc než na krále a královna Albrade nepatřila ani mezi ty nejuctívanější. Královna Honovi obešla naše rozsáhlé území, vyznačila hranice a přitom stromy a kameny, jimiž je vyznačila, požehnala polibkem. Ještě dnes lidé tyto kameny vyhledávali – neboť je umístila sama královna –, aby je políbili pro štěstí. Královna Lahja se proslavila tím, jak pečovala o corojské děti v nejhorším období isolténského moru, který byl tak pojmenovaný proto, že kůže lidí, kteří jím onemocněli a zemřeli, zmodrala jako isolténská vlajka. Královna se odvážně vypravila osobně do města, aby vyhledala děti, které přežily, a našla pro ně nové rodiny.

I královna Ramira, Jamesonova matka, byla po celé zemi zná-

má svou laskavostí a nejspíš byla pravým opakem svého manžela, krále Marcelluse, který měl ve zvyku nejprve udeřit a teprve pak klást otázky. Královna však proslula tím, že usiluje o smír. Dolechla jsem se, že svými mírnými argumenty dokázala zastavit nejméně tři války. Mladí muži v Coroi jí měli být za co vděční, stejně jako jejich matky.

Odkaz corojských královen měl vliv na celý světadíl a nejspíš byl součástí i Jamesonova kouzla. Nejenže byl pohledný a bohatý, nejenže by svou ženu učinil královnou... učinil by ji legendou.

„Velmi rád se plavím,“ nadhodil Jameson a vtáhl mě zpět do tohoto opojného okamžiku. „Když jsem byl chlapec, jednou z mých největších radostí bylo plout s otcem do Sabina.“

„Vzpomínám si, že váš otec byl vynikající mořeplavec,“ poznamenala Delia Grace a zapojila se do rozhovoru.

Jameson s nadšením přikývl. „Byl to jeden z jeho mnoha talentů. Někdy mám pocit, že jsem toho zdědil víc po matce, ovšem zájem o lodě mi zůstal. Stejně tak jeho láska k cestování. A vy, lady Hollis? Cestujete ráda?“

Pokrčila jsem rameny. „Nikdy jsem k tomu neměla příležitost. Celý život trávím mezi Kereskenem a Varingerskou síní. Ale vždy jsem se chtěla vydat do Eradore,“ vydechla jsem. „Miluji moře a slyšela jsem, že tamější pláže jsou překrásné.“

„To jsou.“ Usmál se a odvrátil se. „Prý se tam nyní s oblibou vydávají novomanželé.“ Opět mi pohlédl do očí. „Měla byste svého manžela přesvědčit, ať vám tam zaveze. Na bílých plážích byste doslova zářila.“

Znovu se zadíval stranou a snědl pár malin, jako by pro něj hovor o manželech, cestách a samotě nic neznamenal. Podívala jsem se na Delii Grace, která mi pohled šokovaně oplácela. Bylo mi jasné, že jakmile spolu budeme samy, probereme tento okamžik do nejmenších podrobností, abychom zjistily, co to mělo znamenat.

Snažil se mi říct, že bych se měla vdát? Nebo naznačoval, že bych se měla vdát... za něj?

Ty otázky se mi honily hlavou, když jsem se zpřímá posadila a zadívala se na vodu. Uviděla jsem Noru, která nás spolu s ostatními zpropadenými dívkami ode dvora pozorovala s kyselým výrazem. Když jsem se nenápadně porozhlédla, všimla jsem si, že se několik párů očí upírá nikoli na krásku dne, ale na mě. Avšak jediný zlostný pohled mi věnovala Nora.

Vzala jsem malinu a hodila ji po ní. Zasáhla jsem ji rovnou do hrudi. Cecily a Anna Sophie se daly do smíchu a Nora nevěřičně otevřela pusu. Rychle ale vzala další malinu a hodila ji po mně. Její výraz se změnil a zdál se být skoro radostný. Zachichotala jsem se, popadla další maliny a vypukla válka.

„Hollis, co to u všech všudy děláš?“ zavolala matka ze své lodi, dost hlasitě na to, abych to přes šplouchání vesel zaslechla.

Podívala jsem se na ni a se vší vážností odpověděla: „Hájím svou čest, pochopitelně.“ Obrátila jsem se zpět k Noře a přitom jsem zaslechla, jak se Jameson tiše zasmál.

Mezi oběma loděmi se nesl smích a salvy malin. Tak jsem se už dlouho nebavila, jenže pak jsem se samým zapálením při hodu moc naklonila a přepadla jsem do vody.

Slyšela jsem, jak lidé kolem lapají po dechu a křičí, ale dokázala jsem se pořádně nadechnout a vynořila jsem se, aniž bych se zalykala vodou.

„Hollis!“ křikl Jameson a natáhl ke mně ruku. Chytla jsem se ho a on mě během okamžiku bezpečně vtáhl zpátky do lodě. „Sladká Hollis, jste v pořádku? Nejste zraněná?“

„Ne,“ vykoktala jsem roztřesená z ledové vody, „ale vypadá to, že jsem ztratila střevíce.“

Jameson se podíval na mé nohy v punčochách a vyprskl smíchy. „To budeme muset napravit.“

Když všichni viděli, že se mi nic nestalo, dali se do smíchu a Jameson si sejmul plášť a přehodil mi ho přes ramena, abych se zahřála.

„Vrátíme se ke břehu,“ zavelel a nepřestával se usmívat. Tiskl mě k sobě a hleděl mi upřeně do očí. Vycítila jsem, že mu v tuto chvíli – bez střevíců, s rozčuchanými vlasy a promočená na kost – připadám neodolatelná. Ovšem moji rodiče mu stáli přímo za zády a kolem vyčkával tucet šlechticů, kteří by se rádi dožadovali jeho pozornosti, a tak se musel spokojit s tím, že mi na studené čelo vtiskl vřelý polibek.

To stačilo k tomu, abych v žaludku pocítila novou vlnu vzrušení, a napadlo mě, jestli by každý okamžik s ním byl takový. Toužila jsem, aby mě políbil, a každou chvíli, kterou se nám spolu podařilo strávit, jsem doufala, že mě k sobě přivine. Zatím se to nestalo. Věděla jsem, že políbil Hannah a Myru, ale pokud políbil ještě další dívky, ty o tom pomlčely. V duchu jsem se ptala, jestli to, že mě ještě nepolíbil, je dobré, nebo zlé znamení.

„Můžeš vstát?“ zeptala se Delia Grace, když mi pomáhala na molo, a já znovu obrátila pozornost k přítomnosti.

„Šaty jsou podstatně těžší, když jsou zmáčené,“ připustila jsem.

„Ach, Hollis. Tolik mě to mrzí! Nechtěla jsem, abys kvůli mně spadla do vody!“ zvolala Nora, když vystoupila ze svého člunu.

„Nesmysl! Byla to má chyba a vzala jsem si z ní pořádné poučení. Odted budu řeku obdivovat jen ze svého okna,“ odpověděla jsem a mrkla na ni.

Zasmála se a vypadala přitom, jako by to dělala proti vlastní vůli. „Určitě jsi v pořádku?“

„Ano. Zítra mi možná poteče z nosu, ale jsem jako rybička a dvakrát tak mokrá. Nic ti nevyčítám. Věř mi.“

Usmála se a působilo to upřímně.

„Počkej, pomohu ti,“ nabídla se.

„Já to zvládnu,“ obořila se na ni Delia Grace.

Nořin úsměv se okamžitě vytratil. Už nevypadala potěšeně, nýbrž vrcholně podrážděně. „Ano, o tom nepochybuji. Vzhledem k tomu, že *dívka jako ty nemá* naději zaujmout Jamesona osobně, nezbyvá ti, než se držet Hollisiných sukni.“ Povytáhla obočí a otočila se. „Na tvém místě bych se jí držela zuby nehty.“

Chtěla jsem Noře říct, že Delia Grace nemůže za to, v jaké situaci se ocitla, ale vtom mi kamarádka položila ruku na hrud, aby mě zarazila.

„Jameson to uslyší,“ procedila Delia Grace skrz zatnuté zuby. „Raději pojďme.“ Z jejího tónu bylo patrné, jak hluboce se jí ta slova dotkla, ale měla pravdu. Muži bojovali na válečných polích, ženy za svými vějíři. Pevně jsem se jí držela, když jsme se vracely do hradu. Napadlo mě, jestli se po tolika urážkách za jediné odpoledne nestáhne na druhý den do sebe. Dělávala to často, když jsme byly malé a její srdce už nedokázalo snést další slovo.

Avšak na druhý den ráno byla u mě v komnatě a mlčky mi upravovala vlasy do dalšího propracovaného účesu. Když byla v plné práci, někdo zaklepal. Delia Grace otevřela dveře a dovnitř vpadla armáda služebných, které přinášely jednu vázu s prvními jarními kvítky za druhou.

„Co to má znamenat?“ zajímala se Delia Grace a ukazovala jim, ať květiny postaví na jakoukoli volnou plochu, kterou najdou.

Jedna ze služebných přede mnou udělala pukrle a podala mi složený lístek. Usmála jsem se sama pro sebe a nahlas ho přečetla: „„Napadlo mě, že pokud jste se nastydla a nemůžete se dnes vypravit do přírody, měla by příroda přijít za svou královnou.““

Delia Grace vykulila oči. „*Za svou královnou?*“

S rozbušeným srdcem jsem přikývla.

„Prosím, najdi mé zlaté šaty. Myslím, že si král zaslouží, abych mu poděkovala.“